

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּרֵי הַזֹּהַר, סְפִוּרִים מִיַּחְדִּים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִוּר מִדְּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ח. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וְיָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א

תְּשַׁרְי תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר ועמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המְחַלֵּק.....
- ז. הסְכָמוֹת וּמְכַתְבִים (הַמְשֵׁךְ).....
- ט. שְׁלַחַן עָרוֹךְ הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וּרְמ"א.....
- י. אֲזָהָרוֹת חֲמוּרוֹת וְהִתְרָאוֹת בְּעֵנֵן הַלִּיכָה לְעַרְפָּאוֹת מֵאֵת גְּדוּלֵי דוֹרְנוֹ שְׁלִיט"א.....
- יא. שְׁבֵת בּוֹ תָשׁוּב.....
- טו. זָהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- טז. גוֹדֵל עוֹנֵשׁ הַמָּסוּר.....
- כא. הַשְּׁבֵת בִּישׁוּרָאֵל כְּהִלְכָתָה.....
- כג. סְפוּרֵי הַזָּהָר.....
- כה. מִפְּנֵי מַה הַסְתִּיר הַקַּב"ה מִבְּעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" אֵת הַמְכַשְׁלָה הַנּוֹרָאָה?.....
- כז. בְּעִיר קְרֵאקָא.....
- כט. מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָה.....
- לא. אֲגָרוֹת הַזָּהָר.....
- קול קוֹרָא מֵאֵת מָרְנֵן הַגְּאוּה"צ רַבֵּי יוֹסֵף שְׁלוֹם אֶלְיָשִׁיב, הַגְּאוּה"צ רַבֵּי שְׁמוּאֵל הַלּוֹי וְאֶזְנַעֵר, הַגְּאוּה"צ רַבֵּי נְסִים קַרְעֵלִיץ, שְׁלִיט"א, בְּעֵנֵן הַלִּיכָה לְעַרְפָּאוֹת.....
- לב.....

הברור האחרון

הברור האחרון יהיה, שמי שלא יתפס לאפיקורסות לא יצטרך להתגלגל שוב לעולם

הרב הצדיק רבי מאליק, זכר צדיק לברכה, אמר: פעם אחת התאספו הנשמות לפני בית דין של מעלה וטענו, מה יהיה הסוף, כי בכל פעם מתגלגלים לזה העולם ואין להם תקון, והגיעה הטענה לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ויצא פסק הדין, שקודם ביאת המשיח תרד אפיקורסות בעולם, ואז יהיה הברור, מי שלא יתפס למינות לא יתגלגל שוב בעולם. ענה וסיים, שמהיום התחילה האפיקורסות בעולם. (ברכת אהרן עמוד קצ"ג)

בגלות האחרון יוכלו לברר אף את שער הנ' שבטומאה

בגלות מצרים לא יכלו לברר שער הנ' שבטומאה, מפני שלא היה להם עוד את התורה הקדושה, מה שאין כן בדורות האחרונים, באמצעות התורה הקדושה יבררו גם את שער החמישים. וכך אמר ה"אור החיים" הקדוש: עיקר הגלות הוא לברר הניצוצות שנשמעו בנ' שערי טומאה... והובטחו, כי לעתיד לבוא ישפיע בנו קל עליון תורת חיים שבשער החמישים, והשגתו היא באמצעות הגלויות ובפרט גלות האחרון אנו משיגים הדבר (קמ"ג), וטעם שנסתכנו ישראל במצרים בברור שער הנ' (קמ"ד), לצד שלא היו בני תורה, מה שאין כן דורות אחרונים באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנ', ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינות הטומאה...

ימי הגאולה - והסתרת פנים

ישראל יהיו מצויים בהסתרת פנים הסתר בתוך הסתר

נאמר בפסוק (דברים פרשה ל"א פסוקים י"ז י"ח): "וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם והיה לאכול ומצאוהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה ואנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלוקים אחרים".

מתוך הסתרת פנים זו - יגאלו

כתיב בישעיה (ח' י"ז): "וחכיתי לה' המסתיר פניו מבית יעקב וקויתו לו". פירש רש"י: אין לך נבואה קשה כאותה שעה שאמר משה (דברים ל"א): "ואנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא", ואף בו ביום המשיך בעמוד י

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000 ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

עקר קניית דבקות הבורא ברוך הוא כשהוא לומד דברי הזהר בשמחה כי ידוע הוא, שעקר קניית דבקות הבורא ברוך הוא באין ממש ובשמחה, הוא בא מלמוד דברי הזהר, כדאיתא (תקוני זהר בהקדמה דף ג.): כד אית בישראל משכילים, מאלין דאתמר בהון (דנ"אל יד ג) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, דא דאתקרי ספר הזהר, דידיעין למפלח למאריהון, ולאפקא אזכרות דשמיהן דקודשא בריהוה הוא ושכינתיה בכונה. (דמשק אליעזר בהקדמה דרף הקדש אות יא)

כל מי שמתחיל ללמד בדברי זהר הקדוש, נותנים לו מאת השם יתברך חזק גדול משני עולמות מעולם עליון ומעולם הזה בסוד כי ב"ה הו"ה צור עולמים

אלא יש לרמז שהפונה שלו היה כדי שיתחזק כל בר ישראל ללמד בזהר הקדוש אף שיעבר עליו כמה נסיונות להפריד אותו חלילה מללמוד בזהר הקדוש, וכן אם עבר עליו כמה נסיונות מבני אדם המגשמים בחמר שלהם שהם ליצני הדור רחמנא ליצלו, והוא יושב ביניהם כשושנה בין החוחים, כדאיתא כיוצא בו כשושנה בין החוחים כשושנה דא כנסת ישראל דאיהי בין אוכלוסא כורדא בין כובין, על כן לזה מרמז בפתחת מאמר רבי חזקיה, והוא לשון חזק, כדי שיתחזק בעל נפש מישראל הרוצה לדבק בדבקות הבורא ברוך הוא [וכא להשמיענו בלשון רבי חזקיה, שכל מי שמתחיל ללמד בדברי זהר הקדוש הזה, או שיבוא איזה איש כשר לפרש איזה מאמרי הזהר, לזה האיש נותנים לו מאת השם יתברך חזק גדול משני עולמות, מעולם עליון ומעולם הזה, בסוד כי ב"ה הו"ה צור עולמים, וזהו אותיות 'חזק י"ה', שהאיש הזה פתח ואמר בסיעתא דשמיא, אף על פי שנראה לו במקצת איזה פעמים שהוא כשושנה בין החוחים, אל ישגיח על זה, חזק ונתחזק בכח האין סוף ברוך הוא וברוך שמו] על ידי דברי הזהר הקדוש, אף על פי שהוא יושב בין החוחים בכמה נסיונות וליצני הדור, אף על פי כן חזק ואמץ ואל תשמע להם.

(דמשק אליעזר בהקדמה דרף הקדש אות יב)

על קֶבֶר רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי לומְדִים הִזְהַר בְּאִימָה וּבִירְאָה כִּי כַּמָּה נִסִּים
אַרְעוּ שָׁם

וְכֹה מִצָּאתַי כְּתוּב מִהֶרֶב בַּעַל שְׁל"ה הַקְדוּשׁ זְכוּרָנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא בְּמִסְעָיו
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנַת שִׁפ"ח, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְעַל קֶבֶר רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי לומְדִים
הִזְהַר בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבִדְבָקוֹת גְּדוּלָּה כִּי כַּמָּה נִסִּים אַרְעוּ שָׁם, וְצִרִיכִים לְלַמֵּד
הִזְהַר בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבִדְבָקוֹת גְּדוּלָּה וְכו', וְשׁוֹב אוֹדִיעְכֶם כִּי הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן
הֵיטִי בְּמַעֲרַת הַצְּדִיקִים וְכו' וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְשָׁם לְמַדְתִּי הִזְהַר.
(נֶעֱם הַלְּבָבוֹת, רַבִּי אֶהְרֹן רֵאשֵׁה זצ"ל, מֵאֲמָר לְמוֹד הַתּוֹרָה סְעִיף יא)

מִצְוָה וְחוּבָה עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְלַמֵּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה

וְהִנֵּה עֵץ הַחַיִּים הוּא בְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְכִמּוֹ שְׁאֲמַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא
דְּפִרְשֵׁת נְשָׂא: וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילְנָא דְחַיֵּי, דְּאִיהוּ הָאִי סִפְר
הִזְהַר כּו'. וּבְאֲגַרְת הַקֶּדֶשׁ בְּבֵאוֹר מֵאֲמָר הַנִּזְכָּר לְעֵיל בְּסוּפּוֹ, לְמִיטְעַם מְאִילְנָא
דְּחַיֵּי שְׁהִיא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה כּו'.

וְהַעֲנִין הוּא, דְּהִנֵּה תוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב נִקְרָא עֵץ הַחַיִּים, לְפִי שְׁלֵא נִתְּלַבְּשָׁה בְּלְבוּשִׁים
גְּשָׁמִיִּים כָּל כֹּהֵן (לְהִיוֹתָהּ מִבְּחִינַת זְעִיר אֲנִפִּין) וְנִרְגַּשׁ בָּהּ הָאוֹר הָאֱלֹקִי כּו' בְּנִזְכָּר לְעֵיל
פֶּרֶק י"א, וְכַל שְׁכֵן בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁלֵא נִתְּלַבְּשָׁה בְּלְבוּשִׁים גְּשָׁמִיִּים, שְׁהִרִי הִיא
מִדְּבַרְת מַעֲנִינִים רוּחָנִיִּים בְּסֹדֵר הַהִשְׁתַּלְּשְׁלוֹת וּבְעֲנִינֵי אֱלֻקוֹת וּבְכֻלָּל, וְגַם הַשְּׁכָל
וְהַשְּׁגָה בְּזֶה הִרִי הוּא הַשְּׁגָה רוּחָנִית וְנִרְגַּשׁ בָּהּ הָאוֹר הָאֱלֹקִי, וְכַל עֲנִינָה הוּא
לִידַע אֵת הַשֵּׁם וְלִבּוֹא לִיַּדֵּי אֶהְבָּה וִירְאָה, וְכִמּוֹ שֶׁכַּתְּבַת הַשְּׁל"ה בְּמִסְכַּת שְׁבוּעוֹת
שְׁלוֹ (דף קפג): בְּעֲנִין לְמוֹד הַתּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְדַבְרֵי תוֹרָה שְׁהֵם מַעֲנִינֵי
חֻקִּירוֹת וִידִיעוֹת וְהַשְּׁגוֹת יְלַמְדִם בְּשִׁבְלֵי שִׂידַע שְׁמוֹ יִתְּבַרֵךְ וְגִדְלָתוֹ וּמִסְתָּרֵי
מִצְוֹתָיו וְאִז יִתְּלַהֵב לְכַבּוֹ לִירְאָה אוֹתוֹ וּלְאַהְבָּה אוֹתוֹ, וְזֶהוּ שְׁסִיִּים בְּבִרְכַת אֶהְבָּה
רַבָּה וְהָאֵר עֲנִינֵנו בְּתוֹרַתְךָ וְדַבְּק לְבַנּוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחַד לְבַנְנוּ לְאַהְבָּה וּלִירְאָה
אֵת שְׁמֶךָ, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וּבְפֶרֶט בְּתוֹרַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה אֲשֶׁר הִנְחִילוֹנוּ אֲבוֹתֵינוּ רַבּוֹתֵינוּ
הַקְדוּשִׁים נִשְׁמָתָם עֲדוֹן זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, הַמְּגַלִּים וּמְבַאֲרִים גְּדֻלַּת וְרוּמּוֹמוֹת הַשֵּׁם
וְכַל עֲנִינֵי אֱלֻקוֹת הַמְּבִיאִים לִיַּדֵּי אֶהְבָּה וִירְאָה וּמְלַמְדֵנוּ לְדַעַת אֵת הַשֵּׁם וְאִיךָ
לְעַבְדוֹ יִתְּבַרֵךְ בְּאַהְבָּה וִירְאָה כְּדַבְעֵי וְהַדְרִכִּים הַמְּבִיאִים לָזֶה, וְכִמּוֹ שֶׁכַּתְּבַת בְּאֲגַרְת
הַקֶּדֶשׁ בְּקוּנְטֵרַס אַחֲרוֹן דְּבוּר הַמִּתְחִיל לְהַבִּין מֵה שֶׁכַּתְּבַת בְּפִרִי עֵץ חַיִּים וְזֶה
לְשׁוֹנוֹ אֵלֵא שִׂידִיעַת הַמְּצִיאוֹת מֵהַשְׁתַּלְּשְׁלוֹת הִיא גַּם כֵּן מִצְוָה רַבָּה וְנִשְׁגָּבָה
וְאִדְרָבָה עוֹלָה עַל כָּלָנָה כִּמּוֹ שְׁנֹאֲמַר וְיַדַּעַת הַיּוֹם כּו' דַּע אֵת אֱלֹקֵי אָבִיךָ כּו'
וּמְבִיאָה לְלֵב שְׁלֵם כּו' שֶׁהוּא הָעֶקֶר כּו', עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ וְכו'.

זֶה
שֶׁל
שַׁבָּת

הַסְכָּמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְּשֻׁר)

אליעזר זוסיא פרטיגול

יום א' ויק"פ י"ט אדר שנת תשל"ה לפ"ק.

שלמא רבא חינא וחסדא וחיי אריכא וסיעתא דשמיא למע"כ הרבנים הגאונים הגדולים והמפורסמים שליט"א העומדים על משמרת הכשרות והטהרה בעיר ואם בישראל ברוקלין נוא יארק יצ"ו.

לאסהודתא קאתינא על הני גברי חשיבי ויקירי דקא עסקין לאכשורי דרא במאכלות כשרות ולאפרושא מאיסורא המטמטמין את המוח הקדושתא ואבדלתא.

תחזקנה ידי העוסקים החשובים הרבנים הגאונים והבעלי בתים החשובים שליט"א הזוכין ומזכין את הרבים.

ויזכו להפיץ רוח הכשרות והטהרה בכל בתי ישראל, בזכות זה נזכה להרמת קרן ישראל והתורה בביאת משיח צדקנו ובנין בית מקדשנו ותפארתנו במהרה דידן אמן.

בברכת התורה הנצחית והגאולה השלמה והאמיתית בב"א.

הרב אליעזר זוסיא פרטיגול

ג.ב. ידוע מ"ש הר"ן וכל ספה"ק שצריכים ללמוד מוסר ממה שבחפצי אדם החומרים מהדרים לקנות מה שיותר טוב ויותר נאה כ"ש שבחפצי שמים כשרות וכדומה שצריכים להדר שיהי' מה שאוכל עם כל הדקדוקים בלא שום חשש ופקפוק כלל. ויעויין בבאמ"ח הק' בפ' חיי שרה בפסוק ואברהם זקן וגו' ויאמר אל עבדו זקן ביתו וגו' דברים נחוצים נעימים וקדושים. ע"כ י"שר כחם של כבוד הרבנים והעסקנים התורנים העוסקים בזה לקיים הפ' ואנשי קודש וגו' להרים קדושת ישראל עם קדוש.

הק' אליעזר זוסיא

בהרהגה"צ רי"א זצ"ל

פרטיגול

שלמה זלמן פריעדמאן

האמת, ניתן לכתוב כי באו לפני אברכים חשובים בשם הוועד הכשרות דבארא פארק, ואחרי שדיברנו יחד ראיתי כי המה בקיאים בהם ובשמותיהם בכל פרטיהם, ונוכחתי לדעת כי הוועד הכשרות עומד על המשמר, ולדעתי הוא עושה נפלאות ויש"כ וחילם. ויתן ה' שיזכו גם להלאה לעשות פעלים לכשרות.

וגם החרושת מעדנים אשר עומד תחת השגחתי הבטיח להם שיעמוד עמהם בעניני כשרות בעת שהמה יעשו התוצרת שלהם, וטוב הי' שכל בעלי החרושת של תוצרת

כשרים יתקשרו עם המוסד הזה, ואז בעזה"ת יהי בטוח שלא יבא ח"ו שום מכשול על ידם.

וע"ז באעה"ח פה ברוקלין
יום ה' לס' שמן זית זך תשל"ה לפ"ק
שלמה זלמן פריעדמאן
(אבד"ק טענקע)

שנת תשל"ז

יחזקאל הורוויץ

בעזה"ת יום ג' לס' וירא י"ז חשוון תשל"ו לפ"ק.
כבוד המדריך לכשרות שיחי' לאויט"א

שמחתי לראות שהתעוררו אנשים חשובים אשר נדבה לבם אותם לגשת אל המלאכה מלאכת הקדש, בעניני מאכלות הכשרות, לברר לבדוק ולחפש עד מקום שידם מגעת כדי לידע בידיעה ברורה אם אין שום חשש של תערובות דברים אסורים בעניני מאכל ומעשה אופה.

ההנסיון יגיד ויעיד ולמדנו מציאה מחיפוש, שאם בודקים היטב אז נמצא בכמה מיני מאכלים חששות גמורות וחמורות אשר אפשר לתקן אותם בנקל אם רק משימים לב. ועיין בגמרא בבא מציעא (ס"א ע"ב) תנא דבי רבי ישמעאל אמר הקב"ה אלמלא לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל דבר זה שאין מטמאין בשרצים דיי. ראינו מזה כמה כחה של מאכלות אסורות שבשביל דבר זה בלבד הי' כדאי כל הנסים והנפלאות שעשה ד' עמנו במצרים.

וכמו כן מצינו בתוס' חולין (דף ה' ע"ב ד"ה צדיקים), שמה שאמרו חכז"ל בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על ידן זה דוקא במאכלות אסורות מפני שגנאי לצדיק שאוכל דבר איסור, וכאן לא איירי במזיד ח"ו ואפילו לא בשוגג רק באונס ואפ"ה גנאי הוא מפני שמטמטם את הלב ואין מועיל לזה שום אמתלא של שוגג או אונס מפני שהמאכל בעצם פוגם. אבל המדובר כאן אינו משום מילתא דחסידותא רק דברים הנוגעים מעיקר הדין ובמקום דאיתחזק איסורא חייב בדיקה להוציא מהחשש, וכמו כן מצינו בדיקת חציצה לטבילה ובדיקת חמץ ובדיקת פירות מתולעים, וכאן במדינה זו אתחזק איסורא כי בהרבה מיני מאכלות מערבים דברים אסורים על כן מחויבים לברר ולבדוק בכל מה שאפשר ביד אדם.

וכמו שהגנאי גדול למי שנכשל במאכלות אסורות, כמו כן הזכות גדול למי שנזהר בזה ומכל שכן למי שמציל את הרבים ממכשול זו של מאכלות אסורות ומצוה גדולה לחזק את ידי האנשים האלו בכל מה שאפשר, וכל המסייעים בדבר מצוה יתברכו מן השמים.

הרב יחזקאל הורוויץ
צאנזער קלויז, מאנסי נ.י.

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְּכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סדר ה'למוד לשבת פרשת משפטים

ב. יש אומרים שאדם שזמיק לו האכילה דאז עונג הוא לו שלא לאכול לא יאכל. הגה: וכן מי שיש לו עונג אם יבכה כדי שילך הצער מלבו מותר לבכות בשבת (אגור בשם שבולי לקט):

ג. אדם המתענה בכל יום ואכילה בשבת צער הוא לו מפני שינוי וסת (פירוש דבר קבוע) יש אומרים שראו כמה חסידים ואנשי מעשה שהתענו בשבת מטעם זה וכן אמרו שכך היה עושה הרב ר' יהודה החסיד ז"ל:

ד. מותר להתענות בו תענית חלום כדי שיקרע גזר דינו וצריך להתענות ביום ראשון כדי שיתכפר לו מה שביטל עונג שבת ואם תשש כחו ואינו יכול להתענות ב' ימים רצופים לא יתענה ביום ראשון ויתענה אחר כך. הגה: וכל שכן אם היה ביום ראשון חנוכה או ראש חודש או פורים או יום טוב אפילו יום טוב שני של גלויות שאין להתענות עד אחר כך ויש אומרים מי שישן שינת צהרים וחלם לו חלום רע יתענה מחצי היום עד חצי הלילה ואז יבדיל לביום הראשון יתענה כאלו התענה כל יום השבת (מ"כ):

ה. יש אומרים שאין להתענות תענית חלום בשבת אלא על חלום שראהו תלת זימני ויש אומרים שבזמן הזה אין להתענות תענית חלום בשבת שאין אנו בקיאים בפתרון חלומות לידע איזה טוב ואיזה רע והעולם אומרים שנמצא בספרים קדמונים שעל שלשה חלומות מתענים בשבת ואלו הן הרואה ספר תורה שנשרף או יום הכיפורים בשעת נעילה או קורות ביתו או שינוי שנפלו ויש אומרים הרואה יום הכיפורים אפילו שלא בשעת נעילה ויש אומרים הרואה שקורא בתורה ויש אומרים הרואה שנושא אשה והא דרואה שינוי שנפלו דוקא שינוי אבל הרואה לחייו שנשרו חלום טוב הוא דמתו היועצים עליו רעה ונראה לי שהחלומות שאמרו בפרק הרואה שהם רעים גם עליהם מתענין בשבת:

ו. המתענה בשבת אומר ענגו אחר סיום תפלתו המשך בעמוד ט

המשך סימן רפו - דיני תפלת מוסף בשבת
ב. כל יחיד חייב להתפלל תפלת המוספין בין אם יש צבור בעיר או לא. הגה: ואחר כך חוזר השליח ציבור התפלה כמו בשאר תפלות (בית יוסף בשם שבולי לקט):

ג. מותר לטעום קודם תפלת המוספין דהיינו אכילת פירות או אפילו פת מועט אפילו טעימה שיש בה כדי לסעוד הלב אבל סעודה אסור:

ד. היו לפניו שתי תפלות אחת של מנחה ואחת של מוספין כגון שאיחר מלהתפלל תפלת מוסף עד ו' שעות (ומחצה, טור) שהוא זמן תפלת מנחה צריך להתפלל של מנחה תחלה ואחר כך של מוסף.

הגה: ומיהו אם הקדים של מוסף יצא (בית יוסף בשם הרשב"א). ויש אומרים דהיינו דוקא שצריך עתה להתפלל שתייהן כגון שרוצה לאכול ואסור לו לאכול עד שיתפלל מנחה אבל אם אינו צריך עתה להתפלל מנחה יכול להקדים של מוסף. הגה: ומיהו אם הגיע מנחה קטנה יתפלל מנחה תחלה (הר"י והרא"ש בשם ירושלמי). ויש מי שהורה שאין עושים כן בצבור להקדים תפלת מנחה לתפלת מוסף כדי שלא יטעו: **ה.** בשבת ויום טוב אין אומרים ברכו אחר קדיש בתרא (ועיינו לעיל סימן קל"א):

סימן רפז - ניהום אבלים וביקור חולים

בשבת, ובו סעיף אחד

א. יכולים לנחם אבלים בשבת וכן יכולים לבקר את החולה ולא יאמר לו כדרך שאומר לו בחול אלא אומר לו שבת היא מלועוק ורפואה קרובה לבוא ורחמיו מרובים ושבתו בשלום. הגה: ויש אומרים דאין צריך לומר ורחמיו מרובים וכו' וכן נהגו (רמב"ם פרק כ"ד):

סימן רפח - דין תענית ודין תענית חלום

בשבת, ובו י' סעיפים

א. אסור להתענות בשבת עד ו' שעות. הגה: ואפילו לומד ומתפלל אסור (מרדכי פרק קמא דשבת):

זהר
השבת

הבטיחם: "וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו".

מה יהיה עם העשירים?

ונוטלים פרנסות מישראל

הגאון הרב הצדיק רבי אלחנן ווסרמן זצ"ל אמר: בסוף הגלות נתרבו החבלי משיח, שעליה נבאו נביאינו וחכמינו, זכרונם לברכה, ונוטלים פרנסות מישראל ונתקיים: "תכבד העבודה".

העשירים אל יחשבו שהכסף ישאר בידם לצמיתות

הגאון הקדוש ה"חפץ חיים" זי"ע אמר: טרם הגאולה תשלוט עניות. העשירים אל יחשבו שהכסף ישאר בידם לצמיתות. דבריו נתקיימו ברוב בני עמינו.

לפרשת משפטים

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר הָשִׁים לְפָנֶיךָ,

פירש רש"י, לפניהם - ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל, אל תביאהו בערכאות שלהם, שהמביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומיקר שם עבודה זרה להחשיבה, שנאמר (דברים לב לא) "כי לא כצורנו צורם ואויבינו פלילים, כשאוויבינו פלילים" זהו עדות לעלוי יראתם.

אזהרות חמורות והתראות בענין הליכה לערכאות

מאת גדולי ומאורי דורינו שליט"א

בס"ד, אשר אתם אומרים נהיה כגוים, היו לא תהי' (יחזקאל ב, לב)

א. אנחנו הח"מ בשם ה' ותורתו הכואבים על חילול השם הנורא ותורתנו הקדושה אשר בזמן האחרון כנגע נראה בבית ישראל ואפי' בין שומרי הדת שהתירו לעצמן להיות עובדי עבודה זרה בהליכת בתי משפט וערכאות של עכו"ם עם ישראל חבירו, הן בעל כרחך הן ברצון שניהם, שהוא בכלל מסירה ממש המבואר בשלחן ערוך חושן משפט (סימן שפ"ח ס"ט) שהמוסר ישראל ביד עו"כ בין בגופו בין בממונו ואפילו הי' רשע ובעל עבירות ואפילו הי' מיצר לו ומצערו אין לו חלק לעולם הבא. ובגמרא (פרק קמא דראש השנה ועבודה זרה כו, ב) עוד דהמסורות יורדין לגיהנם ונידונין לדורי דורות וגופן ונשמתן כלה. לכן באנו באזהרות אלו:

ב. הננו מזהירין בזה לכל איש ואשה מישראל והגר הגר בתוכנו בכל מקום שהם, בל היין ללכת לערכאות של עכו"ם או למשרדיהם ושוטריהם בכל מקום שהם בלי חילוק, אלא אם יש לו דין ודברים או תרעומות על חבירו ילך לבית דין ישראל הכשרים או יבררו להם בזבל"א [זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד] וידונו לפניהם כדיני ישראל המשך להלן עמוד כ

שֵׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לְקוּט מִסֵּפֶר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

תכלית הבריאה היה בשביל היראה

וכתב בספר הקדוש יסוד ושורש העבודה (שער א' הגדול, פרק א') וזה לשונו:
"חוד ה'יראה ו'אהבת ה'עבודה הבאה ממנה, היא עיקר כוונת
הבורא, יתברך שמו ויתעלה בבריאת האדם, שיהא האדם עובד אותו
יתברך, ומעבודתו יגיע נחת רוח להבורא יתברך ויתעלה. דבר זה כתוב
בתורה, ושנוי בנביאים, ומשולש בכתובים.

כתוב בתורה - בתחילת בריאת האדם בפרשת בראשית (ב, טו): "ויניחהו
בגן עדן לעבדה ולשמרה", ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (זוהר, חלק
א, דף כז עמוד א) לעבדה זו מצות עשה, ולשמרה זו מצות לא תעשה.

שנוי בנביאים - בישעיה (מג, כא): "עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו".
ומשולש בכתובים - בקהלת (ג, יד) כתיב: "והאלקים עשה שיראו מלפניו",
ופירש החסיד בעל "חובת הלבבות" (ריש שער הבחינה), שתכלית
עשיית הבריאה" היתה בשביל היראה, ומהיראה באה העבודה"י, כי ענין
יראה נאמרה בעבד, כמו שכתוב (מלאכי א, ו): "אם אב אני איה כבודי, ואם
אדונים אני איה מוראי". ובחתימת ספר קהלת כתיב: "סוף דבר הכל

יח. ובגמרא (שבת דף ל"א ע"ב) על פסוק מה ה' אלקיך שוא למעמך כי אם ליראה, אמר רבי יוחנן משום
רבי אלעזר, אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא יראת שמים בלבד, שנאמר מה ה' אלקיך שואל
מעמך כי אם ליראה את ה', וכתוב (איוב כא) הן יראת ה' היא חכמה, שכן בלשון יוני קורין לאחת הן.
ובמדרש (קהלת רבתי דף ק"ז) אמר רבי יודן, גדולה היא היראה ששמים וארץ לא נבראו אלא בזכות
היראה, הדא הוא דכתיב והאלקים עשה שיראו מלפניו, עיין שם.

יט. עבודת התשובה של הרב הקדוש הרבי ר' זושא זצ"ל: ובספר מנחת יהודה וירושלים (עמוד קס"ב)
מביא מהרב הקדוש הרבי ר' זושא זצ"ל שכל לילה היה עושה חשבון הנפש והיה בוכה ואומר, זושא
זושא, אוי נא, למה חטאת היום בעבירה זו ולמה לא חזרת בתשובה על חטא זה, ומתי תיחלץ כבר
מרשת היצר הרע, הלא הנך רואה שאתה מלא בעוונות ופשעים. וכה הוסיף לבכות ולהתמרמר על
חטאיו, ואמר: רבונו של עולם, הנני מבטיחך מכאן ואילך לשוב באמת אליך ולעשות רצונך בלבב
שלם. ומיד הוסיף ואמר, זושא, הלא גם אתמול הבטחת שתשוב בתשובה ולא קיימת. ומה בצע
בהבטחתך החדשה כעת.

נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור, כי זה כל האדם", ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות דף ו' עמוד ב') כי לדבר זה נברא כל האדם.

ועוד דרשו (שם): כל האדם לא נברא אלא לצוות לזה. נמצא שתכלית כל הבריאה לא היתה אלא בשביל האדם אשר יעשה המצוות. הרי זאת לפניך, שתכלית בריאת האדם לא היתה כי אם לכוונה זאתי. ומה רבו כמו רבו כמה פסוקים המורים מהם כיוצא בהם, שתכלית בריאת האדם לכוונה זאת.

ובזוהר חדש פרשת בראשית (דף י"ז עמוד ב') כתבו וזה לשונו: "ויטע ה' אלקים גן בעדן מקדם" (בראשית ב, ח) רבי יוסי ורבי חייא אמרי תרווייהו: כתיב (שיר השירים ו, יא): "אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל", ראה כמה יש לו לאדם להרהר ולדקדק בלבו בכל יום ויום ולפשפש במעשיו ולדקדק בכל עניניו. ויהרהר בלבו, שלא בראו הקדוש ברוך הוא ונתן בו נשמה עליונה ומעלה על שאר בריותיו אלא להרהר בעבודתו ולהדבק בו, ולא ילך אחר ההבל וכו'.

עוד כתב שם, וזה לשונו: אמר רבי תנחום אמר רבי חנילאי: לא עשאו הקדוש ברוך הוא לאדם אלא להשתדל בכבוד קונו, הדא הוא דכתיב (ישעיה מג, ז) "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו". מאי לכבודי? להשתדל ולדעת את כבודי ולחשוב ממעשיו שינתן לו חלק טוב לעולם הבא, עד כאן.

ושוב נענה ואמר: רבונו של עולם, אבל היום הנני מבטיחך באמת ובתמים כי לא אשוב לכסלה עוד לעולמים, ושוב הוסיף למרר ולבכות ביתר שאת, זושא, הלא גם אמש הבטחת באמת ובתמים שלא תשוב לכסלה יותר לעולמים, והנה כל הבטחתך הוא כעלה נדף, וכה היה ממשיך וחוזר חלילה. והנה פשוטי בני אדם חשבו שהוא בוכה ומתוודה על חטאיו ומקבל קבלה לעתיד עד שמתעייף ואז הוא מפסיק, אולם זקיני הקדוש הדברי חיים הסביר שהרב הקדוש הרבי ר' זושא זי"ע היה בוכה עד שהיה בטוח בעצמו כי קבלה זו שקיבל עכשיו על עצמו עדיין לא קיבל מעודו ועד היום הזה, קבלה גמורה וחזקה כזו לשוב את השם יתברך, ורק כשהיה בטוח בזה פסק מלבכות, עד כאן לשונו. כ. ובספר חסידים סימן קנ"ח: "ח פעמים כתוב יראה במשלי, כנגד י"ח טריפות שהחיות תלוי בהם, כי היראה מארכת לו חיים, שלא יוזק בי"ח דברים המטריפים את בעל חי, ועל כן נקרא בעל חי, לפי שקיומו תלוי בי"ח עד כאן לשונו.

פרק ב'

תוכן הענינים

- א. אפילו הצדיקים בגן עדן מתביישים אם לא עשו מצוה אחת.
- ב. ארבעה מלאכים מזומנים לנשמה
- ג. אשרי לנשמה שזוכה להחסד להתעדן בעדן העליון
- ד. המקדש עצמו בעולם הזה, דירתו בעולם הבא בין קדושי עליון.
- ה. כמה מדורים על מדורים יש בעולם הבא.
- ו. כל נשמה ונשמה רואה את אדם הראשון לפני שהולכת לגן עדן או לגיהנום.
- ז. שמחת הצדיקים כשנכנסים לגן עדן, ומה רואים שם.
- ח. כחצות הלילה הקב"ה נכנס לצדיקים בגן עדן.
- ט. ירושלים של מעלה המוכן לנפשות של הצדיקים.
- י. שבע פתחים שנכנסים בהם נפשות של הצדיקים.
- יא. איך הנשמה נכנסת לפתח השני של שערי גן עדן.
- יב. אם הנשמה לא זכתה נוטלין פנקסה ממנה.
- יג. אשריהם של הצדיקים שזוכים ליכנס לשער השביעי וזה הצדיק נקרא איש צדיק תמים.
- יד. הקדוש ברוך הוא יתן גן עדן בתורת צדקה.
- טו. ליום הדין הגדול והנורא צריך להגיד האמת ולהיות מודה ועוזב.

אפילו הצדיקים בגן עדן מתביישים אם לא עשו מצוה אחת

בספר הקדוש ראשית חכמה (פרק ו') וזה לשונו: רבותינו זכרונם לברכה^א פירשו פסוק זה (ישעיה ד, ה), זה לשונם: וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראיה, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, עתיד הקדוש ברוך לעשות לכל צדיק וצדיק שבע חופות בגן עדן, שנאמר: וברא ה' על כל מכון הר ציון ואל מקראיה ענן יומם וגו', כי על כל כבוד חופה. אמר רבי יוחנן, מלמד שכל צדיק וצדיק הקדוש ברוך הוא עושה לו חופה לפי

כא. בבא בתרא דף ע"ה עמוד א', ילקוט ישעיי' ת, ועיין זוהר פקודי רמ"ה עמוד א', ויעוין בזהר פרשת לך דף צ"ד עמוד ב', איתא עשרה חופות, וכן הוא בתיקוני זוהר תיקון ע' קל"ב עמוד א', ובזוהר חדש שיר השירים סז, ב.

כבודו. ועשן בחופה למה לי. אמר רבי חנינא הגדול, שכל אחד ואחד חופתו נכזית מחופתו של חברו, אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלימה, עד כאן לשונו.

ומבואר במהרש"א שם לבאר ענין חופתו נכזית, וזה לשונו: ונראה לומר, לפי שיש לכל צדיק וצדיק שום מעלה ומדרגה בשום מצוה,

שאינן כן לחבירו, דוגמא דרבי חנינא ורבי חייא דפרק הפועלים (בבא מציעא דף פ"ה עמוד ב'), ועל זה אמרו (מכות דף כ"ג עמוד ב') לפיכך הרבה להם תורה ומצות כדי לזכותם. ועל כן, כל אחד מן הצדיקים אין מתבייש מחבירו, לפי שכל אחד יש לו שום מדרגה בשום מצוה שאינן לחבירו, וכל אחד מהם נכזה מחופתו של חברו, ר"ל נכזב בשום דבר מצוה מה שאינן בו שיש לחבירו, אבל אמר אוי לה לאותה בושה ואוי לאותה כלימה לאותו איש שאינן לו שום מעלה ומדרגה, וכיוצא בו ביהושע וכו', עד כאן לשונו. **עוד** שם בפסוק הנזכר, ביארו רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בזוהר, והוא סוף המאמר שהעתיקנו בשער היראה פרק ב', זה לשונו:

תאנא בתריכ' ז' יומין גופא הוי כמא דהוה, ונשמתי עאלת לדוכתה, עאלת למערתא דכפלתא, חמאת מה דחמאת, ועאלת לאתר דעאלת, עד דמטאת לגן עדן, ועראת לכרובים ושנן דחרבא די בגן עדן דלתתא, אי זכאה הוא דליעול עאלת.

כב. למדנו, אחר שבעה ימים הגוף נעשה מה שנעשה (היינו שנעשה עפר כמו שהיה), והנשמה נכנסת למקומה, ונכנסת למערת המכפלה, ורואה מה שרואה, ונכנסת למקום שנכנסת, עד שמגיעה לגן עדן ופוגשת בכרובים, ולהט החרב אשר בגן עדן התחתון. אם כדאי היא להכנס נכנסת.

המשך שו"ע ורמ"א מעמוד ט

בלא חתימה וכוללו באלהי נצור. הגה: ויאמר אחר תפלתו רבון העולמים גלוי וכו' כמו בחול (אור זרוע הלכות תענית):
 ז. אם הקדימה לאכול הוא עונג לו כגון שנתעכלה סעודת הלילה יקדים ואם האיחור עונג לו כגון שעדיין לא נתעכל יאחר. הגה: וכן מי שיש לו סעודות כל יום כמו בשבת ישנה בשבת להקדים או לאחר (גמרא המושך שו"ע ורמ"א מעמוד ט)
 ח. אין מתענין על שום צרה מהצרות כלל:
 ט. אין צועקים ולא מתריעין על שום צרה חוץ מצרת המזונות שצועקים עליה כפה בשבת ולא בשופר, וכן עיר שהקיפוה אנסין או נהר וספינה המטורפת בים ואפילו על יחיד הנרדף מפני אנסין או לסטים או רוח רעה זועקין ומתחננין בתפלות המושך בעמוד ל

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ברכת השלחן

משום שבמקום הזה, כשנכנסת שבת, מסתדרים שם כל שלחנות בני העולם, שנקראים בני היכל המלך. ואלף אלפים ורבוא רבבות עומדים על אותם השלחנות. והחיה העליונה הזו על ארבעת השרפים הללו, ונכנסת לאותו מקום, ורואה שם את כל אותם השלחנות (וכל אותם שעומדים עליהם), ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותם השלחן. וכל אותם אלף אלפים ורבוא רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערך ונענג כראוי? (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר. וכלם אומרים: אז תקרא וה' יענה וגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אז יבקע פשחר

ברכת השלחן

בגין דבתי אתר, בד עייל שבתא, מתסדראן תמן כל פתורי דבני עלמא, דאקרו בני היכלא דמלכא, ואלף אלפין, ורבו רבוון ממונן, קניימי על אינון פתורי. והאי חיותא עלאה על אלון ארבעה שרפים, ועאל ביה הוא אתר, וחקא כל אינון פתורי, (וכל אינון דקנימא עלייהו) ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיך מענגי ליה לבל פתורא ופתורא, וקנימא ובריך ליה לה הוא פתורא. וכל אינון אלף אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דברייך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא בדקא יאות. (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו' כי פי יי' דבר. ובלהו אמרי (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה וגו'. רוחא עלאה דאקרי זכו"ת אל, בד ההוא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתרא תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר

(ישעיה נח) אִזּוּ יִבְקַע בְּשַׁחַר אוֹרְךָ וְגו',
 כְּבוֹד יי' יֵאֲסַפְּךָ. כָּל אֵינּוֹן שְׁבַעֲיִן
 נִהְיוּ אַחֲרָיִךְ כְּכֹל סֹטְרִין, פִּתְחֵי
 וְאֲמָרִי, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵּן יִבּוֹרֵךְ
 גִּבּוֹר יֵרָא יי'.

אוֹרְךָ וְגו', כְּבוֹד ה' יֵאֲסַפְּךָ. כָּל אוֹתָם
 שְׁבַעֲיִם אוֹרוֹת אַחֲרַיִם בְּכֹל הַצְּדָדִים
 פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי
 בֵּן יִבּוֹרֵךְ גִּבּוֹר יֵרָא ה'.

עוֹנְשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׂאִינוֹ כְּרָאוֹ
 וְכִד פְּתוּרָא דְּבַר נֶשׁ לֹא קִיּוּמָא
 בְּהֵוָה אֲתֵר בְּסִדּוּרָא דְּעֵנוּגָא
 כְּדָקָא יֵאוֹת, כְּדִין הָאֵי חִיוּתָא, וְאֵינּוֹן
 אֲרַבְעֵ דִּתְחוּתָה, וְכֹל אֵינּוֹן אֶלְפִין
 וְרַבּוֹ רַבְּבָן, כְּלָהּ דִּתְחִינָן לִיהֵ לְבַר,
 לְהֵוָה סֹטְרָא אַחֲרָא, וְכִמְהַ גְּרַדְיֵי
 נִימוּסִין, כְּלָהּ גְּטִילֵי לִיהֵ וְעֵילֵי לִיהֵ
 לְהֵוָה אֲתֵר, דְּאִיהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא,
 וְאֲקָרִי נְנַע. וְכִד עֵייל לְהֵ תַמּוֹן, (ס"א)
 פִּתְחֵי וְאֲמָרִי (תהלים קט) וַיֵּאֱהָב קָלְלָהּ
 וְתִבּוֹאֶהּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָהּ וְתִרְחַק
 מִמֶּנּוּ. (תהלים קט) יִנְקֹשׁ נוֹשָׂה לְכָל
 אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֵׁף חֶסֶד
 וְגו'. רַחֲמֵנָא לְשׁוֹבָן.

עוֹנְשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׂאִינוֹ כְּרָאוֹ
 וְכִשְׁשֶׁלַחַן הָאָדָם אֵינּוֹ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ
 מְקוּם בְּעֵרִיכַת הָעֵנַג כְּרָאוֹי, אִזּוּ
 הַחִיָּה הַזֹּה, וְאוֹתָן אֲרַבְעֵ שְׁתַּחֲתִיָּה,
 וְכֹל אוֹתָם אֶלְפִי אֶלְפִים וְרַבּוֹא
 רַבְּבוֹת, כְּלָם דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה
 לְאוֹתוֹ צַד הָאַחַר, וְכִמְהַ שׁוֹמְרֵי
 הַחֲקִים, כְּלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ
 וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוּם, שֶׁהוּא
 בְּהַפּוּךְ מִזֵּה, וְנִקְרָא נְנַע.
 וְכִשְׁמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, (פּוֹתְחִים
 וְאוֹמְרִים) (שם קט) וַיֵּאֱהָב קָלְלָהּ וְתִבּוֹאֶהּ
 וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָהּ וְתִרְחַק מִמֶּנּוּ.
 יִנְקֹשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אֵל
 יְהִי לוֹ מוֹשֵׁף חֶסֶד וְגו'. הִרְחַמְנוּ
 יְצִילֵנוּ.

שְׂכַר מְעַנְגֵי הַשַּׁבָּת
 בְּגִין דְּעֵנוּגָא דְּשַׁבְּתָא, וּמְהִימְנוּתָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ס"א הָאֵי
 אִיהוּ אֵלִין פְּתוּרֵי דְּעֵנוּגָא דְּשַׁבְּתָא וְזַמְנִין וְחִינִין
 כּוֹלְהוּ חֲדוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְגִין דָּא)
 אִיהוּ. וּבְגִין דָּא, כָּל אֵינּוֹן דְּמְעַנְגֵי
 עֵנוּגָא דְּשַׁבְּתָא וְזַמְנֵי וּמוֹעֲדֵי, אֵלִין

שְׂכַר מְעַנְגֵי הַשַּׁבָּת
 מִשּׁוּם שְׁעֵנַג שַׁבַּת, וְאַמוּנַת הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא (זֶה אֵלּוֹ אוֹתָם שְׁלַחַנוֹת שֶׁל עֵנַג שַׁבַּת
 וּמוֹעֲדִים וְחִינִים, כְּלָם שְׂמִיחָה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וּמִשּׁוּם כְּפָ) הוּא. וּמִשּׁוּם זֶה, כָּל אוֹתָם
 שְׂמַעְנָגִים עֵנַג הַשַּׁבָּת וְזַמְנֵים
 וּמוֹעֲדִים, אֲרַבְעַת הִלְלוּ שְׁעוּמָדִים

תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דינור, ולא נותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים עונניהם פראוי.

עגן בציעת שני הכפרות

שני - לבצע על שתי כפרות בשבת, שהן רמוזות בשני לוחות התורה, שנתנו בשבת זוגות. שפיום השלישי ירדו, שבו פעמים טוב, ובשבת נתנה, שתי נקבות לשנים טובים. ואף על גב שבארוה שהשדים ממנים על זוגות, כמו שבארוה שתי ביצים, שני אגוזים - הלכה למשה מסיני: שלוחי מצוה אינן נזוקין.

ואם תאמר, והרי שנינו, אין מתחילין בשני ואין מסיימים ברכיעי, דהינו בב' ד' עם ערב רב, שלא היו שלוחי מצוה, שלא התגירו לשם שמים, ולאחר שעברו מן העולם, צוה הקדוש ברוך הוא לטל (שמות לד) שני לחת אבנים פראשנים, ואמר, וכתבתי על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת
ושתי כפרות בשבת רומזות לשני יודי"ם יאהדונהי. שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החל, ובשבת

ארבע דקיימי תחות האי היותא, קיימא לקבל שהוא נהר דינור, ולא שבקי לאתקרא ביה, לכל אינון דמתענגי עונניהו כדקא יאות.

עגן בציעת שני הכפרות

(חלק ג רע"ג, א ר"מ)

תנינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיון בתרי לוחי אורייתא, דאתייהבו בשבת זוגות. דביומא תלותאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין.

ואי תימא, והא תנינו, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהיינו בב' ד' עם ערב רב, דלא הוו שלוחי מצוה, דלא אתגירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות לד) שני לוחות אבנים פראשונים, ואמר, (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת
ותרין כפרות בשבת, רמיון לתרין יודין יאהדונהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול,

ובשבת נחית לנבחה. ובגין דא בשבת, כל גשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרנא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעיל.

יורד אליה. ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת. ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת. ומשום זה, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וזו אש נכריה, אלא אש הקרבן, אש של קדשה. ואין להאריך בבציעה שלהון, שהרי נתבאר למעלה.

בציעה וברכה על הפת

בציעה וברכה על הפת (חלק ג רמ"ד, ב ר"מ)

פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מברך. ועוד אוקמוה, צריך לדקדק בה' מן המוציא. ותריין ההין אינון, לקבל שתי הלחם. שתי כפרות דשבת. י' איהו פביצה לכל חד וחד. ומאן איהו בעל הבית דבוצע. דא ו'. (חלק ג ע"ב, א ר"מ)

פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מברך. ועוד בארוהו, צריך לדקדק בה' מן המוציא. ושתי ה' הן כנגד שתי הלחם. שתי כפרות של השבת. אות י' היא פביצה של כל אחד ואחד. ומיהו בעל הבית שבוצע? זו אות ו'.

הננינא, בעל הבית בוצע, בדי שיבצע בעין יפה. ומשלים ברכתא, ולבתר בוצע. ואוקמוה רבנן דמתניתין, דאין המסובין רשאים לטעום, עד שויטעום המברך. ולית הבוצע רשאי לטעום, עד שיכלה אמן מפי המסובין. ואם רעותיה לחלק כבוד, הרשות בידיה. ועוד אוקמוה, דאורח מברך, בגין

שנית, בעל הבית בוצע, כדי שיבצע בעין יפה, ומשלים הברכה, ואחר כך בוצע. ופרשוה רבותינו של המשנה, שאין המסבים רשאים לטעם עד שיטעם המברך, ואין הבוצע רשאי לטעם עד שיכלה אמן מפי המסבים. ואם רצונו לחלק כבוד, הרשות בידו. ועוד פרשוה שהאורח מברך, בשביל שיברך את בעל הבית.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דֶּרֶךְ הַסוּד

וְדָרַךְ סוּד, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא קוּ הָאֲמֻצְעִי. וּבִשְׁבֹת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כַפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בְּעַל הַבַּיִת - זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצֵּעַ. (וּבְצִוְרָה ז.ו. וּמִשּׁוֹם זָה) וְכִדֵּי שְׁלֹא יֵרָאֶה כְּרַעֲבֹתָנוּת, יְכוּל לְבַצֵּעַ בְּהַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מַה זֶה כְּפִיצָה? 'ו'. וְהֵן הַנְּקֻדוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים פְּרוּרִים שְׁבֻכָזִית. וְאֵלּוּ כְּנֶגֶד טְפוֹת הַזֶּרַע. וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל בְּהוּ וְזוֹרֵקוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹא צָרִיךְ, הָעֲנִיּוֹת רוֹדְפֹת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנֶד. זֶהוּ שְׁכָתוּב (אִיּוֹב טו) נִוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אֵינָה. וְאֵין לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ: אֵינָה מִי שֶׁמֵּרַחֵם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דֶּרֶךְ הַסוּד

וְאַרְחָה רְזָא, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דְּאִיהוּ קוּ הָאֲמֻצְעִי. וּבִשְׁבֹת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁנֵי כַפְרוֹת, דְּאִינוּן ה' ה'. בְּעַל הַבַּיִת, דָּא ו' דְאֲמֻצְעִיתָא. (וּכְגוֹנָא דָא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְלֹא לְאַתְחִזְזָא כְּרַעֲבֹתָנוּתָא, יְכוּל לְמַבְצֵעַ בְּהַ לְכָל חַד וְחַד כְּפִיצָה. מָאִי כְּפִיצָה. 'ו'. אִינוּן נְקֻדִין דְשִׁמְאָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי פְרוּרִי כְּבֻזִית. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפוּן דְזֶרַע, וּמִאֵן דְמְזַלְזֵל בְּהוּ, וְזוֹרִיק לִוּן בְּאַתְרָא דְלֹא אֲצִטְרִיךְ, עֲנִיּוּתָא קָא רְדִיף אַבְתְּרִינָה, וְאִזִּיל נֶעַ וְנֶד. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (אִיּוֹב טו) נִוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אֵינָה. וְלִית לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ אֵינָה מָאֵן דְמֵרַחֵם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁבֵּת.

גודל עונש המסור

הנכנס לכלל מלשין מוכרח להתגלגל עבור זה בכלב נובח ולא מועיל לו להצילו
מזה אפילו למד כל התורה כולה ושומר כל מצות ה'

הגר"א ז"ל קבל על עצמו ענין גלות, ונזדמן ששכר בדרך עגלה אצל עגלון אחד ישראל, והסוס בהליכתו בדרך נזדמן שסר מן הדרך והלך על ערוגות ההולכות בצד הדרך והערוגות היו של עכו"ם ונסתכל העכו"ם מרחוק ורץ להעגלה להכות להגר"א היושב בתוכה, והיה ברצון הגר"א לענות לו, אני אינני פושע בזה, העגלון חייב בזה שלא שמר בהמתו כראוי, ונתחזק ולא ענה אותו דבר, ואמר הגר"א אחר כך שאילו ענהו דבר זה היה נכנס על ידי זה בכלל מלשין והיה מוכרח אחר כך להתגלגל עבור זה בכלב נובח ולא היה מועיל לו להצילו מזה לא תורתו ולא מצותיו.

(שם עולם חלק ב' בהשמטות)

כמבואר בתורה ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם.

ג. אין שום היתר בעולם ללכת לבית המשפט עם ישראל קודם שיקרא את חבריו לבית דין של ישראל, ואם יסרב לבא לדין לאחר שיקבל ג' הזמנות והתראת בית דין, הבית דין יכתבו עליו כתב סירוב ויעשו לו כמבואר בשלחן ערוך (חושן משפט סימן כו).

ד. אדם מישראל, ואפילו הוא רב ואפילו זקן ונשוא פנים, אין בידו להתיר ללכת לערכאות בלי הסדר הנ"ל בס"ב, כמו שאין ביד שום גאון וצדיק ואפילו בית דין הגדול להתיר לעבוד עבודה זרה או לחלל את השבת ואם אמר לאחד שילך לערכאות אין התירו היתר כלל והרי הוא בכלל מחטיא את הרבים וחייב נידוי.

ה. איש או אשה מעם ישראל המוסר ואומר אלך ואמסור לישראל אחר או ממונו או גופו והתרו בו שלא למסור ואמר לא אלא אמסרנו, הי' מצוה להורגו וכל הקודם להורגו זכה כדין רודף (שלחן ערוך חושן משפט סימן ט הנ"ל).

ו. איש או אשה שאחד מהם קורא המשטרה על השני, הרי הם בכלל מוסר וכל דיני מוסר להם, ואפילו שמריבים זה עם זה חס וחלילה, הם בכלל זה אם לא במקום סכנה שמותר כל זמן שלא יוכל להציל עצמו באופן אחר (ועיין מהר"ם מרזבורג דף ע"ד ע"ב דין מוסר למורה), ואחר כך ילך לדין תורה.

ז. כל המוציא ממון על ידי ערכאות לעצמו או לאחרים, הן במשא ומתן ומו"מ והן בהקצאת כסף לאשתו או לילדים מה שעל פי התורה אינו חייב, הרי הממון הזה הוא גזל ביד המוציא, ואוכל גזל ומפטם הילדים עם גזל, ואם יש בידינו להציל העשוק חייב כל איש להצילו. ואם המוסר ישוב אל ה' חייב להחזיר כל הגזילה וההוצאות, וחייב לפייסו על הצער שגרם לו חוץ מתשלום הגזל.

ח. מצוה לפרסם ברבים שמות המוסרים בישראל, והאדרעסין שלהם, והמסייעים ועוזרים להם, כדי שידעו בני ישראל להזהר ולהשמר מהם. וכל מי שידוע איש או אשה מישראל שמסרו את חבריו ולא עשו תשובה, הרי הם דינם כרשעים שאין להם חלק לעולם הבא, ואסור לעזרם בשום דבר עד שישובו לה'. (ועיין בנימוקי מהר"ם מירזבורג (נדפס בסוף תשו' מהר"י ווייל דף קע"ז) ושמענו בצרפת כי רבינו תם תיקן בדורו לחייב המסור על פי עד א'. עוד כתב שם (דף קע"ג ע"ב) דין ראובן צוה לתפוס בעל ריבו בידי גוים יש להחמיר עליו יותר מישראל האומר לשלוחו צא והרוג את הנפש, דהתם קרוב לודאי שלא יעשה, אבל ע"י גוים ברי הזיקא וכו' וצריך כפרה כרוצח.

ט. נשים שמוסרות את בעליהן לערכאות להכריחם לגרש אותן, או לקבל כסף שלא כהלכה, הגט פסול, והמעות גזלה, ואסור להתחתן עמהן. ואם נשאו בגט זה הולד ממזר. וכן אנשים שחייבים לגרש נשותיהם על פי התורה, ומסרבים לקיים פסק בית דין לעגן נשותיהם, מצוה להפרישם מכל ישראל הכשרים ולפרסם שמותיהם עד שיגרשו נשותיהם על פי התורה.

י. נשים המוסרות את בעליהן לבית המשפט, אסור להתחתן עמהם, שהן בכלל הרשעים המורדין ולא מעלין וכת מורדות גיהנם ואין להם חלק לעולם הבא שאסור לבן ישראל לדור עמהן, והן מעגנות את עצמן וישבו עגונות כל ימי חייהן. והנושא המשך להלן עמוד כו

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

יג. מקום שרָבם לובָשים שְׁחוּרִים בַּשַּׁבָּת אֵין לְלַבֵּשׁ לְבָנִים בְּפִרְהוּסָא.

(שאלות ותשובות פנים מאירות ח"ב סימן קנ"ב, ברכי יוסף רס"ב ג, ועין כף החיים כו שכתב דמאחר שכתב האריז"ל דבעולם הבא יתלבש בגן דגמת עולם הנה ליכא יוהרא כיון שחושש אל לבוש נפשו בעולם הבא, ובספר ישראל קדושים שם כתב דבר נאה ומתקבל, כי אם פננתו באמת לאמתו בשביל זה ובדיק בנפשי שלא יתהיר על ידי שאחרים אין לובשין כמותו אז ילה לבטח דרכו, ויכונ לבו לשמים, אב בלאו הכי הלא קימא לן כל שאינו תלמיד חכם ומתלבש בטליתו של תלמיד חכם אין מכניסין אותו במחצתו של הקב"ה, ואם כן מוטב לך שאתה תלמיד חכם במחצתו של הקב"ה במלבוש פשוט מלעמד בחוץ במלבוש חשוב, ומה שכתב בכף החיים ונראה משם דהחשש להאומרים שאסור ללבש לבן במקום שלובשין שחורין לא יהיה מלבש כן לעולם הבא, לפי כלל המסור בידינו כי אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכונ לשמים, וכפי שבארו האחרונים בסימן א' קבלת שכרו שנה, הוא הדיו בזה לא יגרע מצדיק שכרו, אם פננתו רצוי ללבש מלבושים חשובים ומנוע עצמו בעבור יוהרא, ועין ל"ז אבן העזר סימן כ"ה שהביא מהרמב"ם דהאכל ושותה ומעדן נפשו כדי שיהיה בריא וחקק לעבודת השם יתברך יש לו שכר כמו שמתענה, וכן תלמיד חכם שישנים הרבה כדי שיהיה להם כח חזק וזריזות לב לעסק בתורה ויכול ללמד בשעה אחד מה שתלמיד חכם מגיד שנה מעיניו ועוסק בשתי שעות שניהן שכרו שנה, וכן כתב שם בשם הראב"ה, עין שם).

יד. אפלו מי שהוא בדרך לבדו ובבית גוי ילבש בגדי שבת, כי אין המלבושים לכבוד הרואים רק לכבוד שבת (ח"א כלל ה אות ז), וכן צריך שיזהרו בני העיר ההולכים לכפרים שילבשו עצמם בשבת מלבושים היותר נאים הנמצאים אצלם כמו שהיו לובשים בהיותם בעיר ברב עם (פתה"ד אות ה, כף החיים רס"ב כ"ט).

טו. לא נכון מנהג עשירי עם ההולכים אור שבת בבית הפנסת במלבושי חל וכה יושבים על שלחנם באור שבת, ויהי בבקר לובשים בגדי שבת, ואשר נגע אלקים בלבו ילבש בערב לכבוד שבת לקבל שבת בבגדים נאים (ברכי יוסף אות ד) והוא הדין אשה המדלקת נרות תהיה אז בבגדיה הנאים שאז מקבלת שבת כמו שכתבנו בסימן רס"ג (כף החיים רס"ב ל"א) וחס ושלום לאחר זמן הדלקה בשביל זה (הפוסקים).

טז. הנשים נוהגות קדם הדלקת הנרות לרחץ עצמן וללבש בגדי שבת ואשרי להם, אמנם בימים הקצרים שמתאחרים לישב בחנות ואחר כך רוחצות ולובשות ובין כך יבואו חס ושלום לספק חלול שבת, לכן טוב להזהיר להם שיקדימו לבא לרחץ וללבש וכשמתאחרת מצוה יותר שתדליק כך במלבושי חל מלבא חס ושלום לספק חלול שבת, ואם הבעל רואה שמתאחרת מצוה גדולה שהוא ידליק הנרות ולא ישגיח בקטטת אשתו, ומצוה גדולה יותר

זהר השבת

לִישָׁב בַּחֶשֶׁךְ מִלְּחַלֵּל שַׁבַּת חֵס וְשָׁלוֹם (ח"א קיצור שולחן ערוך ע"ה ו', ומשנה ברורה רס"ב סעיף קטן י"א).

יז. בְּדַאפְשָׁר טוֹב שְׁיִהְיֶה לוֹ טְלִית אַחַר לְשַׁבַּת (מגן אברהם ומשנה ברורה רס"ב).

יח. יֵלֵךְ בְּבִגְדֵי שַׁבַּת עַד מוֹצְאֵי שַׁבַּת אַחַר הַבְּדֵלָה (מגן אברהם סימן רס"ב).

יט. מֵה שֶׁהַחֲסִידִים מְלַבִּישִׁים עֲצָמָם בְּשַׁבַּת בְּבִגְדֵים אֲרָכִים לָאוּ מִנְהַג חֲסִידוֹת לְבַד (ד"ת מהד"ק אות נ"ח לבעל מנח"א זצ"ל).

כ. בְּגָדִים קְצָרִים הוּא דֶרֶךְ הָרִיקִים, וְאֲרָכִים דֶּרֶךְ חַשׁוּבִים (מהרי"ל בליקוטים).

כא. מְלַבּוֹשׁ קָצֵר הוּא מְלַבּוֹשׁ מִיַּחַד לְפְרוּצִים וּמְלַבּוֹשׁ אָרָךְ לְמַלְכִים וְאֲנָשֵׁי מַדּוֹת (ספר אלה המצוות למהר"ם חאגי"ז זצ"ל).

כב. אֲבָל תוֹךְ ל' אָסוּר לְלַבֵּשׁ בְּגְדֵי שַׁבַּת (יורה דעה סימן שפ"ט), וְהֶאֱחָרוּנִים מִתִּירִין (מגן אברהם סימן רס"ג בשם כוונות האריז"ל, וברכי יוסף יורה דעה סימן ת).

כג. הַנֶּפֶשׁ יִתְּרָה אֵין הוֹלֵכֶת לְגַמְרֵי עַד אַחַר סְעֻדַת מוֹצְאֵי שַׁבַּת (פע"ח שער ח"י פכ"ד) וּמֵהֵאֵי טַעֲמָא נוֹהֲגִין שְׂאִין לְהַחֲלִיף בְּגְדֵי שַׁבַּת עַד אַחַר סְעֻדָה רְבִיעִית, וְגַם כִּדֵי לְלוֹוֹת הַמֶּלֶךְ בְּבִגְדֵי פָּאָר (כף החיים סימן ש' אות ו').

פָּרָק ד

זְכוּרֵן יוֹם הַשַּׁבָּת כָּל הַשָּׁבוּעַ

א. אָמְרוּ עַל שְׂמַאי הַזָּקֵן כָּל יָמָיו הָיָה אוֹכֵל לְכַבּוֹד שַׁבַּת, מְצָא בְּהֵמָה נָאָה אוֹמֵר זֹו לְשַׁבַּת מְצָא אַחֲרֶת נָאָה הֵימְנוּ מִנִּיחַ הַשְּׁנִי וְאוֹכֵל הָרֵאשׁוֹנָה (ביצה ט"ז).

ב. הַמְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל יוֹכֵל בְּנִקְל לְקַבֵּל אוֹר קְדוּשַׁת הַשַּׁבַּת (החיד"א ביוסף לחוק פרשת תולדות יום ו').

ג. זְכוּר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת, לֹא תֵהָא מוֹנֵה פְּדֶרֶךְ שְׂאֲחָרִים מוֹנִין אֵלָא תֵהָא מוֹנֵה לְשֵׁם שַׁבַּת (מכילתא פרשת יתרו), עֲכוּ"ם לֹא מוֹנִין שַׁבְתָּא, אֲבָל יִשְׂרָאֵל מוֹנִין חַד בְּשַׁבְתָּא, תְּרִי בְּשַׁבְתָּא, תְּלַתָּא בְּשַׁבְתָּא, אַרְבַּעַתָּא, חֲמִישֶׁתָּא, עֶרֻבַתָּא, כְּמָה שְׁנַצְטוּוּ זְכוּר אֵת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְשׁוֹ (פסיקתא רבתי פרק כ"ג).

ד. זוֹכְרָהוּ עַד שְׁלֹא יָבֹוא, שׁוּמְרָהוּ מִשְׁיָבֹוא, הָא פִּיצַד אִם נִזְדַּמְן לָךְ חֲפָץ הַתְּקִינוֹ לְשַׁבַּת, כְּלֵי חֲדָשׁ הַתְּקִינוֹ לְשַׁבַּת, שְׂמַאי הַזָּקֵן הָיָה לוֹקֵחַ עֲצִים מֵאֶחָד בְּשַׁבַּת לְשַׁבַּת, אָמַר ר' אֲבָהוּ אִם נִזְדַּמְן לָךְ חֲפָץ טוֹב אֲפִלוּ אֶחָד בְּשַׁבַּת מִתְּנִינָהוּ לְשַׁבַּת (פסיקתא דר"כ פכ"ג).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ויגשו ויע"ב רז ע"א

סוד שינת דוד המלך

רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנן. בעודם יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס לבית. בין כן אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה מתעורר אפילו בשליש הלילה?

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כן היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבונו בשירים ותשבחות.

בינתיים אמר האיש ההוא, וכי הדבר הזה שאתם אומרים הוא כן? סוד הדבר יש כאן, שהנה דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה היא, ודוד, משום מקומו שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים נשימות, שעד ששים נשימות חסר אחת הוא חי, משם

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן. עד דהו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינו, דדוד מלכא הוה מתנמנם פסוס, ושינתיה זעיר, הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רברבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחין.

אדהכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמריתו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעולם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל יומוי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתין במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה,

טַעִים בַּר נֶשׁ טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְשְׁלִיט
 בֵּיה סְטָרָא דְרוּחַ מְסֻאָבָא. וְדָא הוּא
 נְטִיר דְדוּד מְלָכָא, דְלֹא יִטַּעַם טַעֲמָא
 דְמוֹתָא, וְשְׁלִיט (ס"א דְלֹא יִשְׁלִיט) בֵּיה
 סְטָרָא דְרוּחָא אַחְרָא וכו'.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהָ,
 אָמְרוּ לִיה, מַה שְּׁמַךְ. אָמַר לְהוֹן,
 חֲזַקְיָה. אָמְרוּ לִיה, יִתְיַיֶּשֶׁר חִילְךָ
 וַיִּתְתַּקֵּף אוּרִייתָךְ. יִתִּיבוּ. אָמַר רַבֵּי
 יְהוּדָה, הוּאִיל וְשָׁרִית, אִימָא לָן מַהֲנִי
 רִזִּין עֲלָאִין דְקָאֲמַרְתָּ וכו'.

אֲדַהֲכִי אֲתָא רַבֵּי אֶלְעָזָר, פִּינּוּן
 דְחֻמָּא לֹון אָמַר, וְדָאִי שְׁכִינְתָא הֲכָא.
 אָמַר לְהוֹן בְּמָאִי עֲסַקִיתָ. אָמְרוּ לִיה
 (דף רז ע"ב) כָּל עוֹבְדָא. אָמַר, וְדָאִי שְׁפִיר
 קָאֲמַר.

וְהִלָּאָה טוֹעַם אָדָם טַעַם מִיתָה
 וְשׁוֹלֵט בּוֹ הַצַּד שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה. וְזֶה
 הָיָה שׁוֹמֵר דְּדוּד הַמְּלָךְ, שֶׁלֹּא יִטַּעַם
 טַעַם שֶׁל מִיתָה, וְשׁוֹלֵט (שֶׁלֹּא יִשְׁלֵט) בּוֹ
 צַד שֶׁל רוּחַ אַחֲרָת וכו'.

בָּאוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהוּ.
 אָמְרוּ לוֹ, מַה שְּׁמֶךְ? אָמַר לָהֶם,
 חֲזַקְיָה. אָמְרוּ לוֹ, יִיֶשֶׁר כַּחַךְ וְתִתְחַזֵּק
 תּוֹרַתְךָ. יִשְׁבוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוּאִיל
 וְהִתְחַלַּתְּ, אָמַר לָנוּ מַעֲתָה סוּדוֹת
 עֲלִיוֹנִים שְׁאֲמַרְתָּ וכו'.

בֵּינֵתִים בָּא רַבֵּי אֶלְעָזָר. פִּינּוּן
 שְׁרָאָה אוֹתָם, אָמַר, וְדָאִי שְׁהַשְׁכִּינָה
 כָּאן. אָמַר לָהֶם, בְּמָה עֲסַקְתָּם? אָמְרוּ
 לוֹ אֵת כָּל הַמַּעֲשָׂה. אָמַר, וְדָאִי שְׁיַכֶּה
 אָמַר,

הַכְרֵזַת זְמַנּוֹ שֶׁל הָאָדָם

ויחיריז ע"ב

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, כְּשִׁמְתַּקְרְבִים יָמֵי
 אוֹתוֹ הָאִישׁ, שְׁלֹשִׁים יוֹם מְכַרְזִים עָלָיו
 בְּעוֹלָם, וְאֶפְלוּ צַפְרֵי הַשָּׁמַיִם מְכַרְזִים
 עָלָיו. וְאִם צָדִיק הוּא, שְׁלֹשִׁים יוֹם
 מְכַרְזִים עָלָיו בֵּין הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן.

שְׁנִינּוּ, כָּל אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יָמִים
 נִשְׁמָתוֹ יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ בְּכָל לַיְלָה, וְעוֹלָה
 וְרוּאָה אֵת מְקוֹמָהּ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם,
 וְאוֹתוֹ אָדָם לֹא יוֹדֵעַ וְלֹא מְשַׁגֵּחַ וְלֹא
 שׁוֹלֵט בְּנִשְׁמָתוֹ כָּל אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יוֹם
 כְּמוֹ שְׁהָיָה בְּתַחֲלָה, שְׁכָתוּב (קהלת ח)
 אִין אָדָם שְׁלִיט בְּרוּחַ לְכֹלֵא אֵת הָרוּחַ

המשך בעמוד ל'

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, כִּד הֵהוּא בַר נֶשׁ
 אֲתַקְרִיבו יוֹמוֹ, תְּלַתִּין יוֹמִין מְכַרְזִי
 עָלוּי בְּעֵלְמָא וְאֶפְלוּ צַפְרֵי שְׁמַיָּא
 מְכַרְזִין עָלוּי. וְאִי זַכָּאָה הוּא, תְּלַתִּין
 יוֹמִין מְכַרְזִין עָלוּי בֵּין צְדִיקָיָא,
 בְּגִינְתָא דְעֵדֶן.

תְּנָא, כָּל אֵינּוֹן תְּלַתִּין יוֹמִין,
 נִשְׁמָתִיהָ נִפְקַת מִנִּיהָ בְּכָל לַיְלָא,
 וְסַלְקַת וְחֻמָּאתָ דְזוּכְתָהּ בְּהוּא
 עֲלָמָא, וְהוּא בַר נֶשׁ לֹא יוֹדֵעַ, וְלֹא
 אֲשַׁגַּח, וְלֹא שְׁלִיט בְּנִשְׁמָתִיהָ, כָּל אֵינּוֹן
 תְּלַתִּין יוֹמִין כְּמָה דְהוּא בְּקַדְמִיתָא.
 דְכֻתְּיָב, (קהלת ח) אִין אָדָם שְׁלִיט בְּרוּחַ

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

פרק 2

מנפלאותיו:

מספרים, כי בימיו חי בקראקא יהודי אמיד, שהיה נוהג מדי יום, בדרך אגל בית המדרש, לחלק נדבות ליהודים עניים שהתיצבו משני צדי השביל. בין מקבלי הנדבות היה גם נוצרי אחד. פעם בא הגוי וגילה בסוד ליהודי העשיר, שהנוצרים מהסביבה מתכוננים ביום זה וזה לעלות לקראקא, לשדוד ולהרג את יהודי העיר, ובקש שלא יגלו כי הוא שגילה את הסוד.

היהודי העשיר בא אל ה"מגלה עמוקות" וספר לו על האסון העומד להתרחש. הרב צוה על היהודים שילכו באותו לילה לבית הקברות, ילבשו לכו, יתעטפו בטליתות וכל אחד יחזיק נר דולק בידו, וינשיתקו רבו הגוים יקומו כלם ויצאו לקראתם. כשהתקרו הגוים, ראו והנה קמו המתים מקברייהם... פחד גדול נפל עליהם, ומרב בהלה החלו לברח; נפלו ונפצעו, ורבים נפלו לתוך הנָהָר (הוויסלה) העובר ליד בית הקברות, וטבעו.

(דברי שלום ואמת - בני ברק תשנ"ג, עמוד מ"א)

(המשך יבא)

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]

אשה מהן עליהן אמר הכתוב כי יקח איש אשה ובעלה ומצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתות והלכה והיתה לאיש אחר ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש האחרון אשר לקחה וגו', ודרשו חז"ל זה הוציא רשעה מתוך ביתו וזה מכניס רשעה לתוך ביתו, זכה מגרשה ואם לא זכה קוברתו שנאמר או כי ימות האיש האחרון.

יא. מצוה לפרסם "הרבנים" המחנפים ונותנים עצות לבני ישראל, אנשים או נשים ללכת לערכאות ומתירין איסורין חמורין והקולר תלוי בצוארם על חילול השם הגדול, והפרת התורה חס וחלילה, הם שקץ ומעשיהם תועבה, וזה לשון הרמב"ם (פרק ד' מהלכות תשובה הלכה א') כ"ד דברים המעכבים את התשובה, ארבעה מהן עון גדול והעושה אחד מהם אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו, ואלו הן: (א) המחטיא את הרבים.

(ב) המטה את חבריו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח.
(ג) כל שאפשר בידו למחות בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם וכו'. ושלשתם יש בהם, מחטיא את הרבים, מטה מדרך טובה לרעה, סטה מדרך טובה לרעה, ולמחות שלא ילכו לערכאות והם לא מוחים מיעצים ומתירים.

יב. והננו מעוררים את הקהל הקדוש למנוע עצמם ואת בניהם ובנותיהם מלכת בדרכם הרעה אחרי חוקי העמים והערכאות שלהם ולהיות כמוהם חס וחלילה, וכל מי שיודע מהעוברים נתן ליתן לנו הכתובת שלהם ואנחנו בעזה"י נעמוד על המשמר, והעולה על רוחם לאמר נהי' ככל הגוים היו לא תהי' עד שנבטל העבודה זרה מבינינו.

חודש אייר תשנ"ח לפ"ק

שמואל בירנבוים, ראש ישיבת מיר; אהרן ווידער, אבדק"ק ליניץ ודומ"ץ קלויזענבורג; אברהם מאיר איזראעל, אבדק"ק הוניאד; נפתלי צבי הלבשרטאם, בן כ"ק אדמו"ר מבאבוב שליט"א; אפרים פישל הערשקאוויטש, אבדק"ק האליין ודומ"ץ קלויזענבורג; אלי' פישער, ראש הכולל דחסידי גור; יוסף טויסיג, אבדק"ק בעלעד; משה ניישלאס, אבדק"ק שיכון סקווירא; סיני האלבערשטאם, אבדק"ק זמיגראד; משה שטערן, אבדק"ק דעברעצין; מנשה קליין, אבדק"ק אונגוואר; שלמה הכהן גראס, דומ"ץ דחסידי בעלזא.

כתוב בחושן משפט סימן כ"ו: אסור לדין בפני דייני עכו"ם ובערכאות שלהם, אפילו בדין שדנים בדיני ישראל. ואפילו נתרצו ב' בעלי דינים לדים בפניהם אסור, וכל הבא לידון בפניהם הרי זה רשע וכאילו חירף וגידף והרים יד בתורת משה רבינו עליו השלום, עד כאן לשון השולחן ערוך. ובכן תימה גדולה על בעלי דינים המקילים ומורים להם היתר בענין חמור ונורא כל כך...

אברהם יעקב פאם

ראש ישיבת תורה ודעת

המשך בעמוד לב

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

הכתב המפרש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרה, באו שני בעלי התשובה אל בעל מגלה עמקות, כשפניהם מביעים דאגה עמקה. הם עמדו בהסוס ליד הדלת ונחו ש'הצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להפנס.

"ברוכים הבאים, בני היקרים!" קרא בעל "מגלה עמקות" כשהבחין בהם, "אתם נראים לי מדאגים מאד... מה הסבה? האם חסר לכם משהו? האם מישהו העליב אתכם או גרם לכם עול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם."

"רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בבכי תמרורים, "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא הממשמש ובא! ימי הזקנה מתקרבים והולכים, ולא רחוק היום בו יופיע מלאך המות בעל אלף העינים, ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקבלנו באהבה את הסבל והענויים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שבצענו במשך עשרות שנים? צמרמרת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים במה שצפוי להם, לרשעים, בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בענויים יותר גדולים, ובלבד להיות בטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו ברב חטאינו ופשעינו!"

"הרגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיט את בכיכם, "אין כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סיג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי השב בתשובה "זדונות נעשות לו כזכיות".

”אָבֵל רַבֵּינוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַטָּהוֹר, אָנוּ בְּכָל זֹאת זֹחֲלִים וְרוֹעֲדִים, וְלִבְנוּ חוֹשֵׁשׁ וְדוֹאֵג מֵהָיָא בְּסוֹפְנוּ...” לֹא יָכְלוּ הַשְּׂנִיִּים לַעֲצֹר בְּעֵד מַעֲיָן דְּמַעוֹתֵיהֶם, ”אֵלוּ הָיִינוּ זֹכִים לְפָחוֹת לְקַבֵּל אוֹת אוֹ מוֹפֵת אוֹ אֲשׁוּר בְּכַתָּב, שְׂיַחֲזֵק בְּנוֹ אֶת הַבְּטָחוֹן שְׂאֲכֹן יֵשׁ לָנוּ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא...”

”הַרְיֵנִי נְעֻתָר לָכֶם גַּם לְזֹאת!” הַשֵּׁיב הָרַב, בְּרִאוֹתוֹ שְׂאֲחֶרֶת לֹא יוֹכֵל לְהַרְגִיעַ אֶת רוּחִם, ”אֲמָסֹר בְּיַדְכֶם כְּתָב מִפְּרֵשׁ שְׂיַנִּיחַ אֶת דְּעֻתְכֶם!”
(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדו"ש, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּיס ספרים להִזְהִיר אֶת
הרבים, או שְׁנוֹתן כְּסֵף לְהַדְפִּיס

גם אם מזכה רק יחיד (באופן שעשה כל מה שביכלתו לזכות את הרבים)
נחשב כאילו זיכה את הרבים

פו. כל המזכה את הרבים. עיין תוספות יום טוב שכתב בפירושא דקרא
ל"ת חסידיך רבים. הכתיב קדריש. אבל הקרי הוא חסידיך לשון יחיד
אטו משום שהוא בגיהנם. לא סגי להו לתלמידים עד שיבואו לראותו שם.
ישארו הם בגן עדן ולא יבואו לראות כבלע את הקודש. ואם אמנם אמרו
בדרשות שהצדיקים רואים בפורענותם של רשעים בגיהנם ושמחים
לראות נקם. אם כן גם כשיבוא הוא עמהם לגן עדן. מכל מקום יבואו
יחדיו לראות שחת. ולא אמר לא תתן חסידיך לראות בשחת. לכן אין זה
אלא תפל בלי מלח. גם מה שכתב תוספות יום טוב דבענין דוקא רבים,
שבוש הוא בעיני דודאי אפילו זיכה אחד, (מבלי שיכול לזכות יותר) מכלל מזכה
רבים יחשב. וכן להיפוך כי הכל הולך אחר הכוונה. שאם היה ביכלתו
לזכות רבים. היה עושה. ולא עוד אלא אפילו אחד שזכה לעצמו בלבד.
נחשב כמזכה את הרבים. לפי שכולן זוכין על ידו. וכמו שכתוב על הפסוק
"ואנכי בעלתי בכם" וגו'. אחד מעיר מזכה את כל העיר. ואחד ממשפחה
מזכה כל המשפחה. והיינו נמי לדעתי כשעושה כל מה שביכלתו לזכות
גם לאחרים ואף על פי שלא עלתה בידו. המחשבה מצטרפת למעשה.
כמו שכתוב כל החושב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלין עליו כאלו
עשאה. לפיכך נחשב לו כאלו כבר זיכה את הרבים בפועל. ומועיל גם כן
שיזכו רבים על ידו, כאמור. וזהו לדעתי כוונת הקרי והכתיב שניהם לדבר
אחד נתכוונו. ודוד על עצמו אמרן. רצה לומר א"ת חסידיך וגו'. שהרי
עם היותי יחיד לעולם אני חשוב כחסידיך רבים, בין לפי המחשבה בין
על פי המעשה. וזה נכון וישר. ומתני' דנקטה הרבים. משום סיפא

~ הערות ~

כא. של אשרה דכתיב בהו תשרפון באש.

כב. וכיון דאינו טוב הרי הוא רע.

כג. אלמא אינו נכנס במחיצתו.

נחשב כמזכה את הרבים. לפי שכולן זוכין על ידו. וכמו שכתוב על הפסוק "ואנכי בעלתי בכם" וגו'. אחד מעיר מזכה את כל העיר. ואחד ממשפחה מזכה כל המשפחה. והיינו נמי לדעתי כשעושה כל מה שביכלתו לזכות גם לאחרים ואף על פי שלא עלתה בידו. המחשבה מצטרפת למעשה. כמו שכתוב כל החושב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלין עליו כאלו עשאה. לפיכך נחשב לו כאלו כבר זיכה את הרבים בפועל. ומועיל גם כן שיזכו רבים על ידו, כאמור. וזהו לדעתי כוונת הקרי והכתיב שניהם לדבר אחד נתכוונו. ודוד על עצמו אמרן. רצה לומר א"ת חסידיך וגו'. שהרי עם היותי יחיד לעולם אני חשוב כחסידיך רבים, בין לפי המחשבה בין על פי המעשה. וזה נכון וישר. ומתני' דנקטה הרבים. משום סיפא לאשמועינן דזכות הרבים תלוי בו. וחטא הרבים תלוי בו. ולעולם שאין החטא בא על ידו. או ההיפך שאין מספיקין בידו לעשות תשובה. אפילו באחד שזיכה או שהחטיא הדברים אמורים וזיל נמי בתר טעמא. וגם מחמת מחשבתו שניכרת מתוך המעשה, שאילו היה בידו לעשות כן לרבים. היה עושהו, כל זה ברור.

(לחם שמים)

המשך 'סיפורי הזוהר' מעמוד כד

לְכֹלֵא אֶת הָרוּחַ וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְכַשְׁמֶתְחִילִים, מִפְּד שָׂרָאן אֵינּוּן תְּלַתִּין יוֹמִין, צְלָמָא דְבַר נֶשׁ אֶתְחַשְׁף, וְדִיּוֹקְנָא דְאֶתְחַזִּי בְּאַרְעָא אֶתְמַנְעַת.

המשך שו"ע ורמ"א מעמוד יד

פרוסה כמו בסעודת הלילה ויכרך על היין בורא פרי הגפן והוא נקרא קידושא רבא ואחר כך יטול ידיו (ועיין לעיל סימן רע"א סעיף י"ב בהג"ה) ויבצע על לחם משנה כמו בלילה ויסעוד וגם זה הקידוש צריך שיהיה במקום סעודה ושלא יטעום קודם לו כלום כמו בקידוש הלילה ומיהו לשתות מים בבוקר קודם תפלה מותר מפני שעדיין לא חל עליו חובת קידוש. הגה: ועיין לעיל כל דיני קידוש סימן רע"א ער"ב רע"ג:

ב. במקום שאין יין מצוי הוי שכר ושאר משקין חוץ מן המים חמר מדינה ומקדשין עליו ואם אין לו שכר ושאר משקין אוכל בלא קידוש:

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

ובקאמת, נשית לבנו כי בזה סדר סדר חק-לישראל, והוסיף בו החיד"א זיע"א גם מאמר בזהר הקדוש, למען יהגו בו הכל ויהיה שנה נפש לכל, ויהיו תדירים בו בכל יום ויום.

ובזה דרך כוכב מיעקב במפעלו העצום של כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א, להמשיך בדרך של גדולים אלה וכל גדולי הדורות, אשר פעלו רבות ותקנו סדרי למוד בזהר הקדוש למען יהגו בו הכל. ובנדאי עקר מגמתם להגדיל תורה ולהאדירה בקרוב הגאולה השלמה.

ובזכות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א זכינו גם אנו לקבע סדר למוד קבוע בשעור הקהלתי בשבת קדש: תחלה - כל אחד זוכה לעצמו להגות בעמוד מספר "תקוני הזהר", באפן שביחד משלימים כמה וכמה דפים בכל שבת. ואח"כ ממשיכים למוד והרחבה בספר "אור-הזהר", לדעת את אשר קראו חכמי ישראל במעלת הזהר, ומדברי קדש אנו מלקטים עקרי יסודות שהו לנו מפתח-הקדמות לזהר הקדוש.

זכני השי"ת ואתבונן: זהר בגי' 218 = שנה בגי' "אלהי עולם ה'", והוא עקר תכלית למוד הזהר הקדוש לידע ולהודע באמונת אמן זו. וכן שנה בגי' "הוא בן עולם הבא", היינו כל הזוכה והוגה בזה"ק הוא בן העוה"ב. שנה בגי' "וה' היה עמנו", ובגי' "והלא זו טובה כפולה", ובגי' "חסד עולם".

זהר בגי' 218 ועם הפולל 219 = שנה בגי' "עם דוד המלך", היינו מ"ש במאמר הרעי' מהימנא הנ"ל כי למוד הזוה"ק מקרב ביאת משיח בן דוד צדקנו.

הזהר בה' הידיעה בגי' 223 = שנה בגי' "אין עוד מלבדו", והוא היסוד הנודע מכלל הלמוד בתורת ח"ן. שנה בגי' "בכסופי גאולה" כנ"ל במאמר הרעי' מהימנא על קרוב הגאולה בכל פרוק ובכל תבה שזוכים להגות בזה"ק. "שנה בגי' "פי אני ה' אלהיכם".

הזהר הקדוש שנה בגי' 223 + 415 = 638. שנה בגי' "ה' עליון על כל הארץ". ושנה בגי' לשמות שלשת האבות "אברהם יצחק יעקב". שנה בגי' "ברית ה'", להורות כי עקר ברית ה' עמנו היא על אבן השתיה הזו שבלמוד הזוה"ק, והיינו

שְׁוֹה בְּגִי' גַם "כִּי אוֹת הוּא לְעוֹלָם". שְׁוֹה בְּגִי' "וּבְשִׁירֵי דָּוִד עֲבָדָךָ" וּבְגִי' "לְמַשִּׁיחַ צְדָקָנוּ" וּבְגִי' "בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ צְדָקָךָ". וּבְכָל זֶה שְׁוֹה גַם בְּגִי' "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנֵהוּ" כִּן יְהִי רְצוֹן.

וְעַל כֵּן יְבָרַךְ כ"ק הָאֲדָמוֹר שְׁלִיט"א מְמַקּוֹר הַבְּרָכוֹת, לְבָרִיאוֹת גּוֹפָא וְנִהוּרָא מַעֲלִיא, לְהַמְשִׁיחַ חֵילוֹ בְּמַפְעַל הַזְהָר הָעוֹלָמִי, לְמַעַן יִתְבַּסֵּם הָעוֹלָם כְּלוֹ מְאוֹר הַרְשָׁב"י שְׁעָקְרוּ לְקִים "וְהָיָה ה' לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד".

סִימָן הַתְּבוּנָנוּ בְּפָרְשָׁה, וּבְאַמֶּת נִכּוֹן הוּא לְהַתְגַּלוֹת בְּכָל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה. וְהַשְּׁבוּעַ: "תְּצַוֶּה" (501) = הַזְהָר (223) + אוֹר הַגְּנוּז (278). וּבְלְמוּד "אוֹר הַגְּנוּז הַזְהָר" (501) יִתְגַּלֶּה בַּע"ה = שְׁוֹה בְּגִי' "אִם הַבְּנִים שְׂמִיחָה" עַל עֲלוֹי הַשְּׂכִינָה, בְּגִי' "דַּע אֶת ה'", וּבְגִי' "כִּי קָדוֹשׁ אָנִי".

בִּיקָר וְהִדָּר הַזְהָר הַקָּדוֹשׁ וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י זִיע"א
בְּשֵׁם הַחֲבֵרִים הַלּוֹמְדִים בְּבִיהַמ"ד מוֹרְשֵׁת הַתּוֹרָה בְּנִימְיָנָה:
מֹשֶׁה עַמִּיאֵל

המשך מעמוד כו

לכבוד הרבנים החשובים שליט"א, וכל הציבור הקדוש

חומרת איסור הליכה לערכאות מבוארת בשו"ע חו"מ סי' כ"ו, כי הבא לידון בערכאות, הרי זה רשע וכאילו חירף וגידף והרים יד בתורת משה רבינו עליו השלום, והנה בעוונותינו הרבים למרות שהעון חמור ביותר, איש הישר בעיניו יעשה. ומבואר בשולחן ערוך שם דאף כשבעל דינו אלם אין לילך לערכאות אלא אם נוטל רשות מבית דין. והיות והיו מכשולים בענין נתינת היתר לפנות לערכאות, לכו הננו לקבוע להזהיר ולהודיע:

- א.** היתר לפנות לערכאות ינתן רק בכתב ורק על ידי דיינים מנוסים, ואחרי חקירה בבחינת ברור לך כבוקר וגם אם ברור לך כאחותך.
- ב.** במקום שיש לערער על פסק בוררות שניתן על ידי תלמידי חכמים, יש לפנות לדיינים גדולי ישראל כדלעיל, ועל ידם יקבע אם יש כאן מקום להתיר הליכה לערכאות כשהצד השני מסרב לדין תורה.

באנו על החתום למען משפטי ה' אמת
א' באייר תשנ"ח לפ"ק
יוסף שלום אלישיב - שמואל הלוי וואזנער - ש.י. ניסים קארעליץ